B. N. C.
FIRENZE
1057
19

Digitized by Google

Digitized by Google

1057 19

Digitized by Google

SERENISSIMO PRINCIPI
JO. GASTONIO
AB ETRURIA
MÆCENATI AMPLISSIMO

Fr. ALBERTUS ALBERTI CARMELITA NICIENS

Se, ſuaſque Concluſiones Hiſtorico-Eccleſiaſticas
Chronologicas, Polemicas, Scholaſticas

PRO COMITIIS PROVINCIALIBUS COLLECTAS

IN ÆTERNI OBSEQUII PIGNUS DEDICAT, ET CONSECRAT.

Eaſque defendendas publico exponit certamini
in Conventu Carmelitarum Prati

Sub Aſſiſtentia

A. R. P. MAG. Fr. FORTUNATI CORTESI SENENSIS

In Florentino Carmelit. Studio Sac. Theol. Regentis.

1872

FLORENTIÆ MDCCXII.

Typis Michaelis Neſtenus, & Antonii-Mariæ Borghigiani.
Superiorum permiſſu.

Digitized by Google

Digitized by Google

SERENISSIME PRINCEPS.

CUM diù mecum ipſe perpenderem cui nam veluti Patrono Theologiæ noſtræ Theſes ſiſterentur, occurrit Clementia tua, SERENISS. PRINCEPS, cumq; juſto quodam diſtraheretur timore ne te ſpectatorem ac Judicem ingenii mei, quod ſentio quam ſit exiguum haberem, occurrit cœleſtis hujus Sapientiæ dignitas; quo factum eſt ut parati muneris præſtantia animos adderet afferenti, quem propriæ tenuitatis conſcientia deterruerat. Juſſit etiam nos benè ſperare mens tua illa ſpectatiſſima, bonis non ſolum artibus, ac liberalibus quibuſcumque diſciplinis apprimè imbuta, verum etiam ita excellentibus naturæ ſcientiis, ac facultatibus informata, ut facili admodum negocio poſſis etiam divinis intereſſe, di-

vina ſcrutari, de iiſdemque diſſerere, ac certa quadam, ſtabilique ſententia judicium ferre. Jurè itaque meritò ſibi de te Theologia noſtra gratulatur, quæ ſcilicet intellexerit, ſe non Patronum tantum ac vindicem, & aſſertorem dignitatis ſuæ fuiſſe ſortitam; ſed & qui ipſam penitus noverit, & prævia fuerit exiſtimatione proſecutus, & demum non exindè adamarit, quod in ſuum receperit patrocinium, quod & antea adamaſſet, & juſtè ſe cognoverit adamaſſe. Cæterum cum benè admodum hæc omnia Theologiæ noſtræ eveniſſe videamus, ob unum hoc miſeram ſe fateatur neceſſe eſt quod illius propugnandæ obtigerit mihi provincia, qui præſtanti huic, graviſſimoque negotio parem animum afferre non poſſim. Erit igitur Clementiæ tuę, Sereniſſime Princeps, hilari (quod facis animo) divinam hanc Scientiam fovere, benignoque (quod ſoles) vultu incertum ita animum meum confirmare, atque erigere ut ſentiat ſe ſe ſuæ laudis pręmio potiri; cum vel ingenii viribus deſtitutus, Serenisſimæ Celſitudini tuæ adſtiterit, & magnis exciderit auſis. Vale ſapientisſime, atq; humanisſime Princeps, ad Litterarum præſidium, ad Virtutum omnium decus, & ornamentum; denique ad Etruriæ, totiuſque Terrarum Orbis amorem, atque delicias.

SERENISS. CELSITUDINIS TUÆ

Addictiſſ. Humill., & Obſequentiſſ. Servo.
Fr. Albertus Alberti Carmelita.

EX PRIMO ÆRÆ
CHRISTIANÆ SECULO.

1 ANNO ab Orbe condito 4053. à jactis Urbis fundamentis 753. Auguſti Imperantis 42. Conſulibus C. Julio Cæſare Nepote Auguſti, & L. Æmilio Paulo: Jeſus Chriſtus Unigenitus Dei Patris Filius, nono ante menſe impolluto Mariæ Virginis in Utero Spiritus Sancti opera corporatus, in hanc lucem prodiit.

2 Chriſtiana Religio à noſtris Protoparentibus uſque ad Chriſti Domini adventum conſtanti ac perpetua fidelium, Paſtorumque ſucceſſione quamvis non nomine, re ipſa tamen permanſit.

3 Mulier cujus meminit Sanctus Lucas Cap. 7. v. 37. illa ipſa eſt quæ Soror Lazzari, & Marthæ fuit, & in Bethania ac in Domo Simonis Leproſi unxit pedes Jeſu, ejuſque Paſſionis adſtitit, ac unguentum ad Sepulcrum attulit, unde fuit una tantum Mulier, & non multiplex.

4 Perſonas Eccleſiaſticas, & bona Eccleſiarum eſſe etiam jure Divino exempta à ſeculari, & laica juriſdictione evincitur ex Matthæi Cap. 17. v. 24. & 25.

5 Beati Petri Apoſtoli ejuſque Succeſſorum Romanorum Pontificum in omnem ſub Cœlo Eccleſiam, omneſque Chriſti fideles Primatus immediatè collatus ab eodemmet Servatore ipſi Perſonæ individuę Petri apertiſſime demonſtratur ex Matthæi 16. v. 17. & 18. Lucæ Cap. 5. v. 3. Joan. Cap. 21. v. 15. 16. & 17.

6 Ultimum infallibile, & irreformabile prorſus eſſe judicium in rebus fidei latum à Romano Pontifice loquente ex Cathedra; præſcindendo ab Eccleſiæ conſenſu, & Generali Concilio, ipſumque eſſe abſolutè Superiorem OEcumenico Concilio palam oſtenditur ex Lucæ Cap. 22. v. 32. Cap. 5. v. 3. Matt. C. 13. v. 2. & 3. C. 16. v. 18. & 19. Joa. C. 21. v. 15. Actuum Apoſtolorum C. 15. v. 2.

7 Romano Pontifici in Principes Seculares eorumque Provincias, & Regna poteſtatem indirectam competere, eamque dici poſſe appendicem Primatus S. Petro, ejuſque Succeſſoribus Romanis Pontificibus à Chri-

ſto Domino immediatè collati elucescit ex Lucæ C. 22. v. 38. Joan. C. 18. v. 11. C. 21. v. 15. Matt. C. 16. v. 19. C. 22. v. 21. C. 28. v. 19. ex Epiſt. ad Corith. pr. C. 6. v. 2. ad Romanos C. 13. v. 1. & 2.

8 Chriſtus Dominus titulo Unionis Hypoſtaticæ habet quoddam jus ſupereminens tam juriſdictionis, quam proprietatis ex ſe ſublimius quocumque jure competente puræ Creaturæ rationali, neque oppoſitum ullatenus firmatur ex Joan. C. 18. v. 36.

9 Presbyterorum Curatorum juriſdictio malè negatur ſubjecta jure divino Poteſtati Epiſcopali ex Lucæ 10. v. 1.

10 Epiſcoporum juriſdictio ab Ordine diſtincta de jure divino eſt immediatè à Romano Pontifice, neque huic veritati obſunt verba Actuum Apoſtolor. C. 2. v. 28.

11 Chriſtus Dominus eſt primum, & præcipuum Eccleſiæ fundamentum. Petrus eſt minus principale, & ſecundarium Eccleſiæ fundamentum poſt Chriſtum; Ceteri verò Apoſtoli poſt Petrum, & cum Petro eorum capite ſunt minus præcipuum ejuſdem fundamentum.

12 B. Petrus fuit verè, & ſerio reprehenſus à B. Paulo Epiſt. ad Galatas C. 2. v. 11. circa eſum ciborum, quod fuit ad ſummum error facti, non doctrinæ.

13 Baptiſma Joannis Luc. c. 3. v. 3. non fuit idem Sacramentum cum Baptiſmo Chriſti, & gratiam ſolum ſignificabat, non itidem conferebat.

14 Eccleſiaſtici regiminis forma, neque eſt propriè Monarchica, neque Ariſtocratica, neque Democratica humana, ſed potius nova quedam humanæ Sapientiæ hactenus ignota.

15 Chatedra Petri cum Petra ſeu firmitate fidei inconcuſsè connexa nequit ulla pati auctoritatis jacturam, ex prætenſa depravatione morum Romanæ Curiæ.

16 Ex pluribus Sacræ Scripturæ textibus dilucidum eſt, admittendum neceſſario eſſe non ſcriptarum Traditionum Apoſtolicarum perennem uſum tanquam paris auctoritatis cum Apoſtolicis Scripturis apud omnem Eccleſiam.

17 Ex Joan. 20. v. 22. & 23. palam eſt poteſtatem abſolvendi à peccatis traditam fuiſſe Apoſtolis, & Sacerdotibus. Ex Actibus vero Apoſt. C. 19. v. 18. & ex Epiſt. D. Jacob. C. 5. v. 16. manifeſtum eſt Confeſſionem auricularem poſt Chriſti inſtitutum à tempore Apoſtolorum fuiſſe in Eccleſia obſervatam.

18 Extant certæ, & veræ Eccleſiæ notæ, quibus à falſis diſcernatur, inter quas eſt viſibilitas cum perpetuitate conjuncta, & infallibilitas in rebus fidei, & morum. Romana namque Eccleſia in ullo unquam dogmate fidei jacturam facere poteſt, & ex divino ſacris paginis tradito jure habet auctoritatem judiciariam, ac legiſlativam abſolutam, & indefinitam in omnes Chriſtiani Orbis Eccleſias.

19 S. Petrus poſt quam Antiochiæ ſeptem Annis ſedit, Romam venit tertio Claudii Imperatoris Anno, ibique præſedit; non Urbis dumtaxat, ſed totius Orbis Epiſcopum egit, ac jus ſucceſſionis poſt ipſum in Romanis Pontificibus remanſit.

20 Gre-

20 Greca Sacrorum Bibliorum Editio per ſeptuaginta Interpetres non in eadem Baſilica ſedentes, & inter ſe conferentes, ſed in ſingulis Cellulis incluſos adornata fuit.

21 Canones Apoſtolis attributi, nec ab iis conſcripti; nec à S. Clemente Papa collecti fuerunt, ſunt tamen antiquitate ſua commendabiles.

22 Non Patrum monumentis tantum, ſed ipſis Scripturis Canonicis tum veteris, tum novi Teſtamenti fidem miraculorum à Viris Sanctis geſtorum, Reliquiarum, ac Sanctarum Immaginum, uſum, & cultum extorquemus.

23 Miſſæ Sacrificium quod eſt verè propitiatorium pro Vivis ac Defunctis, & efficaciter probatur ex Figuris, ac Prophetis veteris Teſtamenti, fuit à Chriſto Domino inſtitutum, cum in ultima Cœna ſe ipſum obtulit Deo Patri, ſub ſpecie panis, & vini, & ab Apoſtolis frequentatum.

ORTHODOXA DOGMATA.

1 Deus non eſt Legislatoris dignitate ſpoliandus, contra Simonem Magum.

2 Non poteſt homo abſque Baptiſmo ſalvari, aliis ejus qui non baptizatus obiit defectum ſupplentibus, adverſus Cerinthum.

3 Virginitas, & continentia non eſt reicienda, & coniugii ineundi neceſſitas imponenda, adverſus Ebionem.

4 Iste Mundus non fuit ab Angelis conditus, contra Baſilidem, & Saturninum.

5 Uxorum comunitas haud quaquã permittenda eſt, adverſus Niccolaitas.

6 Reſurrectionem jam factam eſſe, nec amplius futuram, meræ nugæ ſunt Himenei, & Phileti.

ASSERTA THEOLOGICO-SCHOLASTICA.

DEI EXISTENTIA.

1 Ratione naturali à poſteriori demonſtrari poteſt Dum exiſtere; hæc tamen propoſitio Deus eſt, non eſt nota per ſe quo ad nos.

2 Dei ſimplicitas licet omnem compoſitionem ex genere, & differentia excludat, uti & diſtinctionem ex natura rei, virtualem nihilominus inter attributa inter eſſentiam, & perſonalitates diſtinctionem admittit.

3 Per ſuam immenſitatem reperitur Deus etiam in ſpatiis immaginariis fundamentaliter, & illius æternitati omnia futura ſunt phyſicè, nedum obiectivè præſentia.

Ex SECUNDO ÆRÆ CHRISTIANÆ SECULO.

1 SEcundo Chriſti Seculo à Romana Eccleſia Affrica Chriſtianam Religionem ſuſcepit; per Predicatores enim ab ea miſſos Affricani ad fidem oonverſi ſunt.

2 Marcion Hereſiarca à Parente Epiſcopo excomunicatus Ponto Romam poſt S. Hygini Papæ obitum, ſedem Apoſtolicam appellatus confugit.

3 Sub iſta Chriſtiani nominis exordia Romani Epiſcopi auctoritate in Orientali Eccleſia fuere convocata Concilia, directæ ad illa inſtructiones, ac juſſiones.

4 S. Victor Pontifex Maximus primus inter omnes Romanos Epiſcopos præcepit celebrandum feſtum Paſchatis Dominico die poſt 14. Lunam primi menſis, univerſa Eccleſia cum Romano Pontifice oppoſitæ Aſianorum ſententiæ contradicente, quos etiam ſi S. Pontifex anathemate non confinxerit, intercedente S. Ireneo cum Gallicanis Epiſcopis, attamen ipſos potuiſſe ab eo cenſuris conſtringi; nemo ea tempeſtate revocabat in dubium. Controverſia autem de die feſti Paſchalis inter S. Victorem, & Polycratem Epheſiorum Epiſcopum exorta, ne dum ad diſciplinam, ſed etiam ad rectam fidem pertinebat.

5 Tertullianus obliquis ſuſpicionibus non immeritò exagitatus fuit circa Dei incorporeitatem; realem tamen Corporis Chriſti in Euchariſtia præſentiam Calviniſtis inficiantibus nullatenus favet; imo eam non uno tantum in loco aſtruit; Appellat Romanum Epiſcopum Pontificem Maximum, & Epiſcopum Epiſcoporum, ejuſque decreta, ac judicia in rebus fidei, & morum in univerſa Eccleſia peremptoria vocat; Oblationes pro Defunctorum Animabus, & Crucis Chriſti ipſiuſque ſigni culturam deſcribit.

6 Narratio Traiani Imperatori ad preces D. Gregorii Magni ab Inferis liberati tanquam fabuloſa, & commentitia conìicitur, etiam ex eodem S. Gregorio Papa.

7 Jejunium in genere eſt quidem lege divina præceptum; At Eccleſiæ Cattolicæ auctoritate ſtatorum dierum jejunia ſervantur.

ORTHODOXA DOGMATA.

1 Chriſtus Dominus non fuit ex S. Joſeph generatus more ceterorum hominum, ita ut probitate tantum aliis præiiterit, adverſus Carpocratem.

2 Nefas eſt Fidem negare, & Religionem ſimulare, etiamſi id oretenus non animo fiat, vel Idolo genuflectere, incenſumque adolere dirigendo intentionem ad Crucifixum clam geſtatum, vel facta à poteſtate publica interrogatione fidem tacere, ſeu eam ita ſimulare, ut moraliter loquendo cenſeatur quis fidem erubeſcere, ſeu uti verbis æquivocis, quæ obvio ſenſu fidei negationem, aut erubeſcentiam ſignificent, contra Elxai, & Jexeum.

3 Im-

3 Implicat contradictionem dari duos Deos unum bonum, omnis boni principium, alterum malum, malorum omnium fontem, adverſus Gnoſticos.

4 Incapaces ſunt fœminæ Euchariſtiam conficiendi, & Sacramenta quælibet adminiſtrandi, contra Marcitas.

5 Chriſtus Dominus cum carne reſurrexit, & in Cœlum aſcendit, adverſum Appellitas.

6 Materia non eſt Deo coæterna, contra Hermogenem.

7 Mortui incapaces ſunt baptiſmi, adverſus Montaniſtas.

8 Matrimonium non eſt reprobandum, & fornicationi æquiparandum, contra Adamitas, & Encratitas.

9 Blaſphemum eſt aſſerere cum Florino Deum peccata permittere,& facere.

ASSERTA THEOLOGICO-SCHOLASTICA.

VISIO DEI.

1 Videri poteſt Deus ab intellectu creato lumine gloriæ confortato, cujus defectus neque per divinam Omnipotentiam ſuppleri poteſt.

2 Repugnat Deum clarè, & intuitive per ſpeciem creatam repræſentari, vel viſa Eſſentia non videri Perſonas.

3 Beatus videt omnes Dei perfectiones, ex Creaturis poſſibilibus aliquas tantum.

4 Cum æquali lumine, Intellectus magis perfectus non magis videbit.

5 Oculus Corporeus quamtumlibet elevatus, non poteſt ad tantam Viſionem aſſurgere.

EX TERTIO ÆRÆ CHRISTIANÆ SECULO.

1 S. Zephirinus Pontifex Max. ab errore, & partibus Montani fuit omnino alienus, ejus hereſim damnavit, auctoreſque perfidiæ anathemate perculit.

2 Privatus Lambeſitanus Epiſcopus à duplici Synodo Provinciali damnatus ad S. Fabianum Papam provocavit, approbante appellationem S. Cypriano. Quo circa judicia Eccleſiaſtica uniuſcujuſque Proninciæ non ſunt ſupremæ auctoritatis.

3 Baſilides in Provinciali Concilio ab Epiſcopali Sede dejectus, S. Stephanum Pontificem Maximum appellavit.

4 Ex pluribus hoc Seculo occurrentibus geſtis clariſſime enitet Romanum Pontificem ſumma præditum eſſe auctoritate in omni ſub Cœlo Eccleſia Epiſcopos ordinandi, ejuſque Decreta pleniſſimam ubique Eccleſiarum obtinuiſſe auctoritatem ad Epiſcoporum depoſitionem, aliorumque ſubſtitutionem.

5 S. Stephanus Romanus Pontifex excommunicationem minatus eſt S. Cypriano circa Hereticorum baptiſma; eam tamen intercedente Dionyſio

Patriarcha Alexandrino ſuſpendit, nihilque de fide circa eam quæſtionem ex Cathedra definiit, licet ejus ſententia in univerſa Eccleſia prevaluerit, & huic etiam S. Cyprianum tandem adheſiſſe graviſſima indicant monumenta.

6 Aurelianus Imperator cauſæ Eccleſiaſticæ inter Paulum Samoſatenum, & Domnum Antiochenum agitatæ judicium aſſumere noluit, ſed illud Concilio Epiſcoporum Cattolicorum Italiæ, & nominatim Romano Epiſcopo remiſit.

7 Origenes in perſecutione Decii Imperatoris thus Idolis obtulit, de divinitate Verbi Divini perperam ſenſit; circa divinam gratiam verò vindicari poteſt.

8 Quatuor publicæ penitentiæ gradus nimirum, fletus, auditio, ſubſtractio, & conſiſtentia ob manifeſta delicta maxime infedelitatis, luxuriæ, & homicidii, circa hujus tertii Seculi medium diſtincto nomine aſſignati reperiuntur.

ORTHODOXA DOGMATA.

1 Fabuloſum eſt, & Chymericum Impiorum animas poſt mortem converti in Demones, contra Tertullianum.

2 Validus eſt Baptiſmus ab Hereticis collatus verbis in Evangelio præſcriptis, contra Agrippinianos.

3 Ritus miſcendi aquam vino in Sacramento Euchariſtiæ fuit à Chriſto Domino, & Apoſtolis adhibitus atque præceptus, etiamſi ad valorem Sacramenti non exigatur adverſus Hydroparaſtatas.

4 Tum ex Veteri, tum ex Novo Teſtamento, tum ex Patrum Traditione evincitur Divinarum Perſonarum Trinitas, adverſus Noetianos.

5 Nullum eſt Crimen poſt baptiſmum, quod Clavibus Eccleſiæ Paſtoribus collatis remitti nequeat contra Novatianos; quorum etiam error eſt, Confirmationem non eſſe verum Eccleſiæ Sacramentum à Chriſto Domino inſtitutum.

6 Commentitium eſt, ne poſt Reſurrectionem quidem ſtatim Animas Sanctas Dei Viſione donari, ſed carnali Regno in terris cum Chriſto Domino Annis mille poſitas ad Dei contuitum provehi, adverſus Chialiſtas, ſeu Millenarios.

7 Inſulſum, ac ſtuporis plenum delirium eſt damnandos eſſe cibos tanquam à Diabolo creatos, adverſum Abſtinentium Gnoſticorum germina.

8 Ex Sacris paginis Apoſtolica Traditione, Eccleſiæ Definitione, ac ratione claret hominem libero arbitrio eſſe inſignitum, ac in ejus poteſtate eſſe bene, vel male operari, contra Manicheos.

9 Pater Divinus non eſt Incarnatus, & carne paſſus, adverſus Patripaſſianos.

10 Pugnat contra Sacras Scripturas, Sanctos Patres, & Eccleſiæ judicia, Damnatorum pœnis, & Beatorum gaudiis aliquando finem imponendum, animaſque rationales ante corpora creatas, & ob peccata in corpora velut in Carceres immiſſas, nec ullam poſt hanc vitam inter Viros, & Fœminas ſexus futuram diſcretionem, contra Origenem.

ASSER-

ASSERTA THEOLOGICO-SCHOLASTICA.

SCIENTIA DEI.

1 Ex eo quod Deus ſit ſummè immaterialis, rectè deducitur eſſe ſumme Sapientem.

2 Eſſentia divina conſtituitur formaliter per eſſe à ſe; Natura verò per intelligere actuale.

3 Seipſum comprehendit, Creaturas verò non in ſe ipſis, ſed in ſua Eſſentia tanquam in Cauſa; futura nonniſi in Decretis.

4 Entia rationis cognoſcit quidem, ſed efficere nequit.

5 Ejus Scientia adequatè dividitur in Scientiam Viſionis, & ſimplicis Intelligentiæ, quecumque alia inter utramque media ſuperfluitatem, & contradictionem involvit.

Ex QUARTO ÆRÆ CHRISTIANÆ SECULO.

1 MArcellini Papæ lapſus, & Synueſſanæ Synodi acta non ſunt ſuppoſititia, & adulterina.

2 Cæcilianus Cartaginenſis Epiſcopus defectu relationis ad Romanum Epiſcopum, irrito, & vano conatu per Affricanam Synodum depoſitus dicitur à S. Auguſtino.

3 S. Melchiades Papa, præter Epiſcopos à Conſtantino Imperatore miſſos ad Concilium Romæ celebrandum in cauſa Donatiſtarum, non tanquam delegatus ab Imperatore, ſed ſuo jure alios vocavit Epiſcopos Italos ad Concilium, ac ſua ſententia judicium clauſit.

4 Concilio Arelatenſi Patriarchali Occidentis S. Silveſter Pontifex Maximus per ſuos Legatos, vel per Marinum Arelatenſem Epiſcopum, tanquam ſuum per Gallias Vicarium præſedit.

5 Prima OEcumenica Synodus Nicena fuit à Conſtantino Imperatore convocata cum conſenſu S. Silveſtri Pont. Max., qui per Hoſium Cordubenſem Epiſcopum, Vitum, & Vincentium Præsbyteros Synodo ex 318. Epiſcopis conflatæ Anno 325. præſedit ubi fuit auditus, convictus, anathemate obſtrictus Arrius, ejus hæreſis damnata, & Decretum quod Paſchatis feſtum Dominica proxima ſequente Lunam 14. in tota Eccleſia celebrandum ſit. Canon ſextus in vulgata editione mutilus eſt, deſiderantur enim hæc verba, *Quod Eccleſia Romana ſemper habuit Primatum*. Non limitatur eo Canone Patriarchica Romani Pontificis poteſtas intra Provincias Suburbicarias circa centum ab Urbe lapides, aut intra decem Provincias ſupra Metropolitanam auctoritatem:

6 S. Athanaſius à ſententia Conciliabuli Tirii contra ſe ipſum lata, non appellavit ad Conſtantinum Imperatorem.

7 S. Julius I. Pont. Max. ſummo jure recepit cognitionem cauſæ inter S. Athanaſium, & Euſebianos.

8 Conſtantius, & Conſtans Imperatores conſentiente Julio Summo Pontifice,

tifice, Sardicæ convocarunt Concilium, quod magni Concilii Niceni Appendix comuniter appellatur, ejuſque Canones 21. Nicenorum nomine condecorantur. Huic OEcumenicæ Synodo præfuerunt Hoſius Cordubenſis Epiſcopus, Archidamus, & Philoſenus Præsbyteri nomine Julii Papæ ſuffragantibus 284. Epiſcopis, turpi fuga elapſis Philippopolim octaginta Euſebianæ factionis Antiſtitibus. Jus appellationum in Epiſcoporum cauſis ad Romanum Pontificem fuit quidem in Sardicenſi Synodo confirmatum, & celebratum, non tamen primo inſtitutum.

9 Primæ fidei formulæ in Sirmienſi Concilio efformatæ nullum errorem exprimenti invitus ſubſcripſit Liberius Papa, & S. Athanaſium damnavit, & cum Arrianis apparenter comunicavit; qui error fuit facti, non vero juris.

10 Alteri formulæ fidei apud Sirmium in paucorum Epiſcoporum cætu conditæ, & Arriana hereſi conſpurgatæ ſubſcripſit vi adactus Oſius Cordubenſis Epiſcopus, quem impietate deteſtata deceſſiſſe non obſcure indicatur.

11 Artiminenſi formulæ, & Symbolo ſuffragium denegavit Liberius Pont. Max.

12 Theodoſius Imperator Anno 381. collegit Conſtantinopoli 150. Epiſcoporum Orientalium Synodum, cujus initium fuit quidem illegitimum, & Orientalis dumtaxat Eccleſiæ qualecumque Concilium extitit, nec OEcumenicum audiit, donec eam auctoritatem ipſi contulerit S. Damaſus Papa. Probabilius videtur fuiſſe tantum tres Canones hujus Synodi, in qua Macedonii, Apollinaris, & Eunonii proſcriptæ hereſes, & conditum adverſus illas fidei Symbolum.

FIDEI DOGMATA CONTRA HÆRETICOS.

1 Secunda in divinis Perſona eſt Filius Dei Unigenitus per omnia ſimilis, & conſubſtantialis Patri; ejus Verbum, & Immago, ejuſdem voluntatis, poteſtatis, ſapientiæ, &c. contra Arrium, ejuſque hæreſis Innovatores Lælium, & Fauſtum Socinos Senenſes, Arrianiſque pejores Socinianos.

2 In una vera, & Catholica Chriſti Eccleſia ſunt etiam graves peccatores, tum occulti, tum manifeſti, quorum culpis ea numquam maculabitur, nec deficiet, ut verè nunquam defecit, adverſum Donatiſtas.

3 Ratum fixumque eſt ex Scripturis vero aliquo, & catholico ſenſu mala à Deo creari, quod intelligendum eſt de malis pœnæ adverſus Colluthum.

4 Hæc erat impia, & inſana Anomæorum jactantia, Deum ipſis non minus immò, & multo amplius perſpectum eſſe, quam rem ullam corpoream, immò quam ſe ipſos ſibi.

5 Macedonianos Spiritum Sanctum eſſe verum Deum inficiantes, perditiſſimæ impietates damnamus.

6 Epiſcoporum, & Præsbyterorum officia fuerunt ſemper in Eccleſia poteſtate, dignitate, auctoritate, & juriſdictione valde diverſa, contra Ærianos.

7 Sine

7 Sine baptiſmo, aut ejus voto ſperanda non eſt æterna Beatitudo, adverſum Meſſalianos.

8 Stellis homines fatali nexu alligare blaſphemia, & indignitas enormis eſt Priſcillianiſtarum.

9 Exibilatur ac exploditur error Apollinaris, verbo, & carne ſola compingentis Chriſtum, optimaque hominis parte anima, & mente truncatis.

10 Helvidii error capitalis fuit, perpetuam Virginitatem puriſſimæ Deiparæ negare.

11 Ex Sacris Paginis, Scriptoribus Eccleſiaſticis, & Traditione Apoſtolica conſtat dari Purgatorium, contra Ærianos.

12 Inſigne Orthodoxæ Eccleſiæ dogma eſt, venerandos, colendos, atque invocandos eſſe Sanctos, adverſus Euſtatianos.

13 Corruptam, atque violatam eſſe à Nicenis Patribus Apoſtolicam de Trinitate, & Incarnatione Traditionem, error eſt recentium Socinianorum.

ASSERTA THEOLOGICO-SCHOLASTICA.

PRÆDESTINATIO.

1 Eſt præparatio beneficiorum Dei, quibus certiſſimè liberantur quicumque liberantur.

2 Conſiſtit formaliter in actu intellectus, qui ſubſequitur electionem mediorum, & connotat actum voluntatis.

3 Meritorum prævifio nihil cónfert ad divinam prædeſtinationem, quæ tota eſt Dei miſerentis.

4 Inter prædeſtinationis effectus, etiam permiſſionem peccati recenſemus, gratiam per peccatum interruptam.

5 Chriſtus eſt cauſa meritoria noſtræ prædeſtinationis, prædeſtinavit enim nos in adoptionem filiorum per Chriſtum.

Ex QVINTO ÆRÆ CHRISTIANÆ SECULO.

1 S. Joannes Chryſoſtomus bis inique damnatus, bis Innocentium I Papam appellavit.

2 Cœleſtius Præsbyter à Sententia Synodi Cartaginenſis appellavit ad Zozimum Papam; unde appellationes in cauſa fidei etiam minoribus Clericis licuerunt, quod ulterius confirmatur ex appellatione Apiarii Præsbyteri Sivenſis ad eundem Zozimum.

3 Eccleſia Affricana nequaquam ſe ſe oppoſuit appellationibus Epiſcoporum ad Romanum Pontificem, maximè vigente contentione inter utramque Eccleſiam Romanam, & Affricanam, circa jus appellationum.

4 Anno 431. indicta fuit à Teodoſio Juniore Imperatore tertia Synodus OEcumenica Epheſina 274. Epiſcoporum, prævio S. Cœleſtini Papæ conſenſu, cujus nomine, & auctoritate Synodo præfuit uſque ad ejus finem S. Cyrillus Alexandrinus Patriarcha, una cum Arcadio, & Projecto

ſto Epiſcopis, ac Philippo Præsbiteris Romanæ Sedis Legatis. In hoc Concilio editi ſunt ſex Canones contra Cœleſtium, & Pelagianos, ac Neſtorium.

5 Eutiches Hereſiarcha à Conſtantinopolitana Synodo damnatus, S. Leonem Papam appellavit.

6 In Epheſino Latrocinio S. Flavianus Epiſcopus Conſtantinopolitanus iniquè depoſitus, ad S. Leonem Pontificem Max. appellavit.

7 Marcianus Imperator priuſquam Synodum Chalcedonenſem OEcumenicam quartam convocaret, conſenſum, & litteras exquiſivit à S. Leone Papa, qui illuc Paſchaſinum, & Lucentium Epiſcopos, Bonifacium, & Baſilium Præsbyteros Apoſtolicæ Sedis Legatos miſit, eiſque tradidit Epiſtolam dogmaticam, tanquam formam pleniſſimam, & lucidiſſimam definitionis fidei aliarumque rerum in Synodo expediendarum; non verò ipſa Epiſtola fuit prius ad fidei regulas expenſa, nec eadem antequam ad Concilium tranſmitteretur fuit ab Occidentalibus Epiſcopis approbata.

8 Theodoretus Epiſcopus Cytenſi in prædatoria Synodo nefarie damnatus appellavit ad S. Leonem Papam, à quo definitiva ſententia ſuæ Sedi reſtitutus eſt.

9 Abſurda, & Eccleſiaſticis regulis adverſa eſt eorum opinio, qui Parochos, aut ſimplices Sacerdotes vocem difinitivam à Conciliis Generalibus cum Epiſcopis habere garriunt.

10 Editi ſunt in Calcedonenſi Synodo 28. Canones, qui aliud robur in ſe non habent niſi quatenus à Romanis Pontificibus, vel ab aliis Conciliis recepti ſunt.

11 Hoc labente Seculo in Occidentali Eccleſia inſtituti videntur Choreпiſcopi.

ORTHODOXA DOGMATA.

1 Impium eſt cum Neſtorio Naturas in Chriſto duas colligare, non aliter quam per relationem, habitudinem, ſeu affectum, & cognationem.

2 Eutychiani per confuſionem duplicis naturæ in Chriſto Domino, immutabilem Deo ſubripiebant naturam; verbumque divinum à paterna longe exturbabant æqualitate.

3 Deiparæ nomen profligandis hinc inde Neſtorii, & Eutychetis erroribus in omnes Orientis plagas, longe lateque effuſis, accomodatiſſimum eſt.

4 Peccatum Adæ non ipſi ſoli, ſed toti generi humano obfuit, adverſus Pelagianos.

5 Neceſſitas moriendi, concupiſcentia, rebellio carnis, &c. non ſunt conditio naturæ, ſed pœna peccati.

6 Homo in ſtatu naturæ lapſæ per vires liberi arbitrii ſine gratia Chriſti ſuperaddita libero arbitrio interna, & ſupernaturali, nullum poteſt obſervare divinum præceptum, prout oportet ad ſalutem, aut facere fructus pœnitentiæ dignos, ita ut homo mereatur veniam.

7 Non ſolum volentibus, & incipientibus confertur, & eſt neceſſaria gratia ſubſequens, qua poſſint in fide proficere, & bonis operibus conſe-

qui

qui tantum, ſed etiam confertur, & neceſſaria eſt gratia præveniens actualis, qua poſſint velle, & incipere credere, propterea dona gratiæ ſunt initium Fidei, credulitas, ſeu voluntas credendi, & augumentum fidei, contra Semipelagianos.

8 Prædeſtinatianorum palmaris error erat, quod ſi ad omnes, & ſingulos actus bonos, & ad non peccandum indigeamus gratia præveniente, & conſequente noſtrum conſenſum, non erit in nobis liberum arbitrium, quo ita bene operamur, ut poſſimus non bene operari, ita peccamus, ut poſſimus non peccare.

ASSERTA THEOLOGICO SCHOLASTICA.

ACTUS HUMANI.

1 Voluntarium eſt cujus principium eſt intra cum cognitione finis, & circumſtantiarum.

2 Datur pura ommiſſio libera ſine omni actu, qui ſit cauſa, vel occaſio illius.

3 Nequit inferri violentia à Deo voluntati, ſaltem poſitivè, niſi quo ad ſuſpenſionem actus imperati.

4 Facta ex metu ita ſunt mixta ex voluntario, & involuntario, ut tamen ſint ſimpliciter voluntaria, & ſecundum quid involuntaria.

5 Concupiſcentia nullo modo cauſat involuntarium.

Ex SEXTO ÆRÆ CHRISTIANÆ SECULO.

1 EX actis Synodi in cauſa Symmachi Papæ coactæ, claret convocationem auctoritativam Conciliorum ad Romanum Pontificem, etiam cum de ejus accuſatione agendum eſt ſpectare, ipſumque Generalibus Conciliis Superiorem eſſe.

2 Conſuetudo confirmandæ ab Imperatore Romanorum Pontificum electionis non Eccleſiaſtica diſciplina, ſed ſeculari violentia introducta fuit.

3 Nunquam Principibus Secularibus, ulla inſedit auctoritas impedimenta Matrimonium, ut Sacramentum eſt dirimentia aſſignandi.

4 Commentitium eſt S. Joannem I. Papam Juſtino Auguſto perſuaſiſſe, ut Arrianis Eccleſias ablatas redderet, eoſque inſectari deſineret.

5 Agapetus Summus Pontifex appellationem contumelioſi Epiſcopi Regenſi à Synodo Provinciali depoſiti, ad Romanam Sedem factam recepit; Anthimum Conſtantinopolitanæ Sedis invaſorem abſque ullius Concilii convocatione ſummo jure exauctoravit, & in ejus locum Mennam ſubſtituit.

6 Vigilius qui Silverio Papa Superſtite Apoſtolicam Sedem malis artibus occuparat, eo ad meliorem vitam traſlato debitis ſuffragiis legittimus Univerſalis Eccleſiæ Præſul renunciatur; primam Juſtinianam Juſtiniano Imperatore rogante Archiepiſcopali Sede decoravit; pro celebratione quintæ Synodi Generalis annuit, ſed retractata juſtis de cauſis ſenten-

tia

Digitized by Google

tia nullis præcibus flecti potuit ut Synodo præeſſe dignaretur, quamvis deinde ingentibus curarum fluctibus agitatus trium Capitulorum damnationem dumtaxat, ſalva in omnibus reverentia Synodi Calcedonenſis approbaverit.

7 Ex Canone 20. Concilii Turonenſis 2. liquet Romano Epiſcopo ineſſe jus, & auctoritatem damnandi, & prohibendi ubicumque ſententias, propoſitiones, libroſque, aliquid contra fidem, aut bonos mores continentes aut ad ſchiſmata viam ſternentes.

8 S. Gregorius I. Papa Senatori Præsbytero, & Abbati pro Auguſtodunenſi Xenodochio privilegium conceſſit, ubi formula illa *Si quis Regum, &c. poteſtatis honoriſque ſui dignitate careat, &c.* eſt vera, & genuina, & non ſolum comminatoria, ſed decretoria ſententia eſt, adeoque depoſitionis pœnam à temporali Principatu, in quos etiam Reges torquere è ſua auctoritate eſſe rectiſſime perſpexit Sanctiſſimus Pontifex.

ORTHODOXA DOGMATA.

1 Non tantum perfecti, ſed omnes prorſus homines ex præcepto tum in lege nova, tum in lege veteri obligante tenentur diligere proximum etiam inimicum, nec ſatis eſt non odiſſe inimicum, aut ei exibere ſolos actus externos dilectionis, ſed debet diligi actu interno, & formali contra Talmudiſtas.

2 Euchariſtia ſub utraque ſpecie infantibus etiam lactentibus impertienda non eſt; averſus Jacobitas.

3 Impium, & blaſphemum eſt Chriſtum Dominum, corpore, & anima apud Inferos relictis, Divinitate ſola in Cœlos aſcendiſſe, adverſum Chriſtolitos.

ASSERTA THEOLOGICO-SCHOLASTICA.

BONITAS, ET MALITIA.

1 Moralitas non eſt ſola libertas, vel denominatio realis extrinſeca, ſed modus quidam realis ſuperadditus ipſis actibus voluntatis; riteque ſtatuitur in ordine ad objectum per legem, aut rationem regulabile.

2 Ut actus ſit moralis, libertas ſaltem quo ad exercitium requiritur.

3 Bonitas conſiſtit in habitudine traſcendentali, quam actus dicit ad Objectum, rationi conſonum, & Legi.

4 Quotieſcumque medium bonum propter finem malum eligitur, non ſunt admittendæ duæ ſpecies in genere moris, idem dicendum de medio malo ob finem bonum electo.

5 Licet aſſignabilis ſit actus ſecundum ſpeciem indifferens, nullus tamen in individuo ſpectatus.

EX

1 HOnorius I. Pontifex Max. Honorium Cantuarienſem, & Paulinum Eboracenſem Archiepiſcopos pallio donavit, Fortunatum Gradenſi Patriarchatû deturbavit, & Primogenium Eccleſiæ Subdiaconum Regionarium in ejus loco ſubſtituit.

2 Joannes IV. Papa Monothelitarum hereſim abſque Generali Concilio diris proſcripſit, & Heracli Imperatoris Ecthesim Monotheliticam impietatem redolentem damnavit.

3 Theodorus Papa, Pyrrum in Monotheliticam hæreſim relapſum anathematis ſententia, intincto in Chriſti Domini Sanguinem calamo ſubſcripta confixit, Paulumque Gonſtantinopolitanum Epiſcopum, eadem de cauſa damnavit.

4 S. Martinus I. Papa convocata Lateranenſi Synodo Monotheliticam hæreſim ejuſque auctores, Ecthesim Eraclii, & Typum Conſtantis damnavit, Paulum Conſtantinopolitanum Epiſcopum hæretica lue afflatum anathematizavit. Macedonium Antiochiæ, & Petrum Alexandriæ ab Hæreticis electos Patriarchas occupatis ſedibus dejecit.

5 Vitalianus Pont. Max. Joannem Lappenſem Epiſcopum à Paulo Cretenſi Metropolitano in Provinciali Concilio depoſitum, & ad Romanam Sedem appellantem in priſtinam redintegravit auctoritatem.

6 Anno ſalutis 680. Conſtantinus Pogonatus Imperator convocavit Conſtantinopoli tertiam Synodum Generalem, inter OEcumenicas ſextam, prævio conſenſu Agatonis Romani Pontificis, qui per Theodorum, & Georgium Præsbyteros, & Joannem Diaconum Legatos Sedis Apoſtolicæ Concilio præfuit; Synodi verò Patres à Summo Pontifice ejuſdem Concilii approbationem obtinuerunt.

7 Trullanæ Synodi Anno circiter 684. à Juſtiniano II. Imperatore coactæ Canones 102. Sergius Papa ab Imperatore rogatus approbare noluit, & quamvis fuerint deinde ſynodaliter expenſi, non tamen conſtat, quinam ex illis ab Apoſtolica Sede approbati fuerint.

8 S. Vuilfridus Eboracenſis Epiſcopus bis à ſua Sede pulſus, geminam appellationem interpoſuit ad Agathonem, & Joannem VII. Romanos Pontifices, à quibus ſuæ Sedi reſtitutus fuit.

ORTHODOXA DOGMATA.

1 Si à Verbo divino hominis aſſumpta eſt anima, profecto erit, & intellectu ſuo, & voluntate ſua munita, nam indivulxo nexu hæret intellectui voluntas, adverſus Monothelitas.

2 Crucem Chriſti ipſiſſimam ut ejus contactu conſecratam ac imbutam ſanguine adorandam dicimus, tanquam ipſius Chriſti ſacroſanctas reliquias, & eandem rurſus, ut immaginem Chriſti pendentis, & expictas ad eam immagines alias fuſas, celataſque venerandas, contra Paulicianos.

3 Maometaniſmi impium dogma eſt latronibus, maleficis, aliſque peccato-

catoribus [illegible] Dei prædeſtinatione in [illegible] neque prædicandum ut Deus malos viam rectam [illegible] doceat; [illegible] enim profectu-rum, niſi cui Deus voluerit.

4 Humano arbitrio peccatum abſcribendum eſt, & non ſoli impugnationi Demonum, ſine quibus peccatum nullum futurum ſit, adverſus Armenos.

5 Chazinzariorum error eſt, præter Domini Crucem nullam omnino imaginem colendam.

6 Lampetianorum palmaris error fuit, ut iis qui in ſacris ſodalitiis, & Religioſis Cænobiis vitam agunt, eam vivendi rationem ſequi, eumque corporis habitum uſurpare liceret, quem quiſque vellet.

ASSERTA THEOLOGICO-SCHOLASTICA.

PECCATUM, ET VITIUM.

1 Vitium contra naturalia directè, & per ſe contrariatur habitui virtutis acquiſitæ, virtuti autem infuſæ nullatenus contrariatur Vitium; ſive ſit contra naturalia, ſive contra ſupernaturalia.

2 Peccatum letale eſt ſimpliciter infinitum in ratione offenſæ.

3 De ratione peccati eſt Legi adverſari, ita ut nullum ſit dempta lege peccatum.

4 Item rationem offenſæ includit Deo ut Legiſlatori, & ut ultimo fini.

5 Malitia peccati Commiſſionis ita in poſitivo conſiſtit, ut nullius privativi concurſum requirat.

EX OCTAVO ÆRÆ CHRISTIANÆ SECULO

1 S. Gregorius II. Pont. Max. Martiniano Epiſcopo, Georgio Presbytero S. Sedis Apoſtolicæ, & Dorotheo Subdiacono in Bavariam ablegatis præcepit Epiſcopia diſponere, Sedem præcipuam Archiepiſcopo reſervare, Epiſcopos ordinare, &c. *ex auctoritate B. Petri Apoſtoli*.

2 S. Gregorius III. Carolum Martellum Chriſtianiſſimi elogio cohoneſtat, quod præclariſſimum nomen ob inſigna priſcorum Galliæ Regum merita in rem Chriſtianam, & Romanam Sedem hereditarium eiſdem fuit, & Iconoclaſtarum hæreſim damnavit, ejuſque Sectatores anathemate confixit:

3 Zacharias Summus Pontifex nullo alio ſuppetente remedio pro Gallicani Regni ſalute, & Religione, ob ignaviam, & ſtoliditatem Childerici Tertii Regis ex Merovingica ſtirpe poſtremi in extremum, & evidens diſcrimen adducta, per auctoritatem Apoſtolicam, juſſit ad Francorum Procerum preces, Childericum Regem deponi, & Pipinum ex Præfecto Palatii in ejus locum ſubrogari ſecundum ceremonias Francorum, & à S. Bonifacio Archiepiſcopo Legato Apoſtolico in Regem ungi. Hoc

Zaccha-

Zac [illegible] Papa, &

Ann[illegible] Pi[illegible] n Car[illegible] ejus filiis ſolem[illegible] Regem unxit, à quibus in remu[illegible] em Exarchatum Ravenn[illegible] [illegible]r-bes, & Provincias, &c. Romana Eccleſia recepit.

4 Anno Chriſti 787. à Conſtantino, & Irene Imperatoribus convocatur Niceæ in Bitinia ſecunda Synodus Generalis Nicena ſeptima nuncupata 3[illegible] Epiſcoporum præhabito conſenſu Hadriani I. Romani Pontificis, qui Petrum Archipresbyterum Eccleſiæ S. Petri, & Petrum Abbatem Monaſterii S. Sabæ Romæ ſiti, Legatos Sedis Apoſtolicæ, Concilio fuit, ejus tamen ſingulas actiones quæ octo fuerunt, & quamcumque Epiſcoporum ſententiam, aut interlocutionem ibi habitam, & viginti duos Canones ibidem conditos plura falſa involuentes non approbavit, ſed comune dumtaxat de Fide Decretum auctoritate Apoſtolica confirmavit circa Sacrarum Immaginum cultum.

5 Hadrianum I. Pont. Max. Carolo Magno facultatem contuliſſe Romanum Epiſcopum eligendi, & ſingulis Epiſcopis inveſtituras concedendi, commentum eſt Sigeberti, ex pluribus capitibus inveriſimile.

ORTHODOXA DOGMATA.

1 Inter ipſas Eccleſiæ Cunas ubique Chriſtifidelium viguit Sacrarum Immaginum uſus, & cultus, qui ex ipſis ſacrarum litterarum monumentis repten lus eſt, contra Iconoclaſtas.

2 Chriſtum non alia etiam qua homo eſt, quàm germana, veraque Verbi æterni, & incommutabilis filiatione ad Deum Patrem referri, teſtatiſſimus faciunt Sacri Codices adverſus Felicem Urgelitanum, & Elipandum.

3 Peregrinationes Religioſæ ad loca Sacra ſunt in Sacris Litteris, ac SS. Patrum auctoritatibus, & conſtanti perpetuoque Eccleſiæ uſu firmatæ, & roboratæ adverſus Adalbertum.

4 Chriſtus Dominus cum ad Inferos deſcendit, non inde liberavit omnes quos Inferni Carcer detinuit, credulos videlicet, & incredulos, ac Idolorum Cultores contra Clementem Scotum.

5 Juramentum aliquando bonum eſt, & neceſſarium, ſi debitis circumſtantiis ſit veſtitum, adverſum Albanenſes.

ASSERTA THEOLOGICO-SCHOLASTICA.

INCARNATIO DIVINA.

1 Poſſibile eſt Deum incarnari, nulla neque ex parte naturæ, neque ex parte perſonæ repugnantia occurrente.

2 Convenientiſſimum fuit Deum incarnari, id autem abſolute neceſſarium non fuit, niſi Deus genus lapſum vellet redimere.

3 Non poteſt pura Creatura reddere Deo condignam ſatisfactionem pro iniura ipſi patrata.

4 Satiſ-

Chriſtus ... , ſed pro quocumque ... o non ... æqua- ... , ſed etiam ſuperabun ... no & de toto rigore juſtitiæ.

5 Unio Hypoſtatica importat entitatem quandam modaliter diſtinctam ab extremis, quæ Unio facta non eſſet ſi peccatum Originale non foret.

L A U S D E O.

Digitized by Google

Digitized by Google